

„The great spirit gave me stupid songs”

Michael de Jong in topvorm

door: Willem Croese

“Waar is Michael de Jong”, vroeg fotograaf Ron Visser toen hij op 1 november in een kleedkamer stond van de Amsterdamse muziektempel Paradiso. Vanaf een lederen bank keek de singer-songwriter verbaasd op. Tegenover hem zat zijn vaste chauffeur Floor. De heren zwegen. “Hij zit rechts van je”, zei ik tegen mijn bluesbrother Ron. “Dat meen je niet”, was zijn antwoord.

Hij leerde Michael een kleine twintig jaar geleden kennen in Zaandijk, waar in een voormalige kerk een soortgelijke club als Paradiso gevestigd was. In die tijd zwierf De Jong van het ene naar het andere adres. En zo woonde en speelde hij enige tijd in dit gebouw. Het waren naar zijn eigen zeggen niet de beste tijden.

Een dag na het concert liet hij per e-mail weten: “Got some great memories of that Club (church ?), but also got some bad memories of how I really let some good people down towards the end. The drug use really started getting bad then...and as always, so, so many innocent victim's had to pay the price for just trying to be my friend. I hope in some small way my 16+ years clean and sober makes up for little of the hurt I caused. Zaandam.....wow, its been a long time since I thought about those times. Thought I had it burried.”

Voor Ron Visser was het niet zo vreemd dat hij Michael na al die jaren niet direct herkende. De tegenwoordig in Dordrecht wonende bluesman is niet alleen ouder geworden, maar ook qua uiterlijk veranderd. Hij werd dikker door medicijngebruik. Drank en drugs zijn al lang geleden aan de kant geschoven.

In 1994 overleed Michael's vader. Het werd de laatste keer dat hij op Amerikaanse bodem kwam. “Ik kuste het hoofd van mijn vader, hield zijn hand vast en ik zwoor hem mijn leven te beteren door de naam van De Jong goed op de kaart te zetten. Nu ben ik vijftien cd's en vele concerten verder”, vertelde hij in de kleedkamer van Paradiso.

Rustig dronk de muzikant nog enkele slokken thee en hij zei dat het tijd was om zich om te kleden voor het optreden. Zijn dagelijks kloffie werd vervuild voor een zwart krijtstreepjespak. Voordat wij aanstalten maakten om naar de zaal te lopen hield Michael nog even een zwart t-shirt omhoog met de tekst 'Pestkop'. Enige spot en kritiek op zichzelf is hem niet geheel vreemd, want veel van zijn teksten gaan hier immers over.

Een uitverkochte zaal was gevuld met fans en liefhebbers, die met spanning wachtten op het moment dat Michael zijn kunsten ten gehore zou brengen. Stipt op tijd betrad hij het podium. Met 'A Little Army Of Words' van zijn laatste cd 'For Madmen Only' opende hij het concert. Direct raakte hij figuurlijk de juiste snaar bij het publiek.

Mede door zijn goede humeur was de sfeer meer dan aangenaam. De toeschouwers werden er zelfs even stil van. Dat moet Michael goed aangevoeld hebben, want na de laatste noot van zijn openingssong grapte hij: “The great spirit gave me stupid songs.”

Songs als 'Unmarked Grave', 'The Great Illusion', en vele andere volgden. Tussendoor vertelde hij korte verhalen over zijn leven en muziek. Zo kreeg hij in mei 2006 een hartaanval in een trein vlakbij Amsterdam. Op dat moment hield hij zijn gitaar stevig vast op zijn buik. Sindsdien heeft dit instrument de bijnaam 'The Black Widow'. Voor zijn huidige tour werd het voor het eerst dat deze zwarte weduwe mee mocht naar Amsterdam om daar dienst te doen. Liefdevol werd zij ter hand genomen. “Yes, I paid the price to play on the stage of Paradiso.”

Michael zette het publiek geheel naar zijn hand. Wanneer de songs subtiel of rauw zijn ontroerde hij mensen. Stevig applaus, fluiten en aanmoedigend gejoel waren de reacties. Het enthousiasme was wederzijds. Zichtbaar genoot De Jong hiervan. Hij was in topvorm. De akkoorden en woorden van de song 'Captain, Captain' trilden na in de zaal. Alsof de toeschouwers betoverd waren luisterden zij ademloos hiernaar en voelden de spanning.

Hierna declameerde de bluesman als een ware tekstdichter de woorden: “The blues is a one sided

story.” En direct daarop zette hij zijn laatste nummer in, namelijk één van Michael's klassiekers 'Parkbench Serenade'. De vonken vlogen ervan af. De passie in het spel en de expressie in zijn gezicht knalden de zaal in.

Met een staande ovatie gaf het publiek een blijk van waardering, waar de muzikant niet onderuit kon. Hij genoot ervan. Zijn toegift werd 'Waiting The Game'. Meer dan tevreden kon men naar huis gaan. Zijn fans verdienen meer dan één keer in de twee à drie jaar een cd en concerten. Wat zou het mooi zijn als Michael de Jong ook vaker over de grenzen van Nederland zich kan laten horen en zien.